

OPIEPRZYĆ (2) *vb pf*

o oraz e *prawdopodobnie jasne* (tak w o- oraz pieprz).

praet 2 sg m -ś opieprzył (1). *imp* 2 sg opieprz (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Posypać, przyprawić pieprzem; piperare Cn (2) : Albo nárwarz piotrufzki s páłternakiem/ á opieprz onę iuchę á piy ią przyfypawfzy mirry w winie SienLek 120.

Szereg: »ni opieprzyć ani omiedzić« (1): A naprzod ná piekarza wftał/ Rzekąc/ zleś kołacz vdziálał: Niś opieprzył áni omiedził/ Iednoś przyprawy półzkodził. BierEz D3.

Cf OPIEPRZONY

TG